

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

17:39	17:15	16:15	תל אביב
17:44	17:19	16:14	ירושלים
17:36	17:13	16:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה"שיבה והמוסדות

אין פרוטקציות!

מדוע יעקב פחד מעשו, כיצד לא סמך על הבטחת הקב"ה?

כמים הפנים

אחד הנושאים שמעניינים אותנו ביותר, הוא הקשר שלנו עם האנשים סביבנו: אנו רוצים שיהיה קשר טוב בינינו לבין המעביד, בינינו לבין החברותא, קשר טוב בתוך הבית ובין הילדים, עם השכנים בבנין ועם החברים בשכונה. הרי אנחנו לא לבד בעולם, וכל כך הרבה מהחיים שלנו תלוי באנשים שסביבנו, כך שאין פלא שהנושא הזה 'תופס' אותנו...

והנה, הבשורה: זה תלוי בנו, רק בנו. קבלו את הגילוי המפעים הטמון בפרשת השבוע:

עשו ויעקב עומדים להיפגש, מפגש טעון, נפיץ ומסוכן בין שני אחים, שהלכה היא שאחד מהם שונה לחברו, ואף איים להורגו וחפץ ברעתו. והנה מגיע רגע המפגש, והשונה המופגן ביותר – נכמרו רחמיו על יעקב אחיו ונשקו בכל לבו, כך אומר רש"י לפי פירוש אחד.

היתכן כדבר הזה? הן כל בר דעת מבין, שעשו שונא את יעקב שונאה עזה וחסרת מעצורים, וכדי להינצל ממנו נאלץ יעקב לברוח ממנו למשך לא פחות משלושים ושש שנים! ובכל זאת, אנו מגלים כי ברגע המפגש, עשו ריחם על יעקב ונשקו נשיקת געגועים מלאת רחמים, כמנהג שני אחים אוהבים. איך קרה ההפך הזה? היהפוך עשו עורו וישנה את דרכו?

ביארו המפרשים, כי יעקב נקט בטקטיקה גאוונית. הוא פשוט שינה את מחשבתו על עשו הרשע, ולפתע דמיין אותו כאח אוהב ודואג. נכון, הוא התכונן למפגש הטעון בשליחת מנחה לרצות את פניו, בתפילה לבורא עולם כי יציל את חייו, ובהיערכות למלחמה קשה מול אחיו השונא – ועדיין הוא הצליח לשנות את תפיסת עולמו ולו לכמה רגעים, ולהסתכל על עשו בצורה חיובית ואוהדת.

הוא שכתוב 'כמים הפנים לפנים' כן לב האדם לאדם, היחסים בינינו לבין זולתנו הם כמין ראי המשקף את העומד מולו.

אין עם ישראל ח"ו, ואין גאולה, יקוב הדין את ההר! אין פרוטקציות בשמים!

מזה נבין ממה פחד יעקב אבינו, ויירא יעקב מאד וייצר לו, יעקב היה אצל לבן עשרים ושתיים שנה, לבן היה טמא מטומא, מכשף גרוע מבלעם. אמר יעקב אבינו, שמא נתלכלכתי בחטא אצל לבן הארמי! שמא חטאתי! מהחשש, הוא רועד מפחד. הוא עצמו מעיד "ותרי"ג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים", אבל מי יודע, אולי נדבק שמץ של חטא, ובוודאי רק בשגגה, ואם יש חטא אין הבטחות! פן יבוא והכני אם על בניים! יש אנשים, שאם זיכו אותם במקרה במצוה, הניח תפילין בתחנה מרכזית, מיד רץ למפעל הפייס, חושב שמגיע לו את כל העולם!

וכמו שאומר הכתוב משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו, קורים אל ד' והוא יענם, בעמוד ענן ידבר אליהם אבל בכ"ז נוקם על עלילותם! משה רבינו מבקש חמש מאות תפילות כדי להכנס לארץ ישראל, והקב"ה לא מתרצה. נדב ואביהוא, היו שקולים כמשה ואהרן. ביום הקמת המשכן, יום של שמחה גדולה בעם ישראל, יש להם את זכות משה הדוד ואהרן האבא, הם הקטירו קטורת לד' שלא ציוה אותם, ותצא אש מלפני ד' ותאכל אותם! יצאו שתי חוטי אש מהמקדש ושרפה את נשמתם. אומר הקב"ה בקרובי אקדש, שידעו כמה חמורה היא כל עבירה.

יעקב אבינו, האבות הקדושים, רעדו מכל חטא ועבירה, עם כל גדלותם. כי הם יודעים שנשמה היא כיהלום של מילארדי קראט וצריך לשמור על זה מכל משמר! כמו שכתב השל"ה הקדוש למה נקראת יראה על שם שמאירה את הנשמה של האדם! כמו שכתוב (ישעיה נט) עוונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלוהים כשאדם הוא ירא שמים אין מחיצות בינו לבין השי"ת, והנשמה שלו מאירה!

שנזכה ליראת שמים אמיתית ובזכות זה נזכה להיות קרובים לקדוש ברוך הוא, אמן.
שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

תורה בפרשתנו מספרת על יעקב אבינו, "ויירא יעקב מאד וייצר לו..." ולאחר דרכי הכנת ההשתדלות ודורון של חנופה לעשו הרשע, הוא עומד בתפילה: "הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בניים". ותימה! יעקב אבינו קפצה לו הדרך כדי שילון בבית ה', והוא קיבל הבטחה בחיזיון נבואי, "והנה אנכי עמך וגו' והשיבותיך וגו' כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דיברתי לך", מלווה הוא ומוקף במלאכים וקרא שמם מחניים, והוא מלווה בברכת יצחק, וזכות אבותיו אברהם ויצחק מסייעת, הוא עצמו גיבור עצום ונלחם עם שרו של עשו, עם מלאך, "ויוכל!" ונקרא על כך שמו ישראל.

מלבד זאת, הרי הוא עצמו לא היה "קטלא קניא", הוא היה גיבור, כמו שמפרש רש"י ויגל את האבן כמי שגולל פקק מעל פי חבית, לא לשון גלילה אלא לשון גילוי! אבן שכל הרועים של חרן היו צריכים לגלול יחד! מלבד זאת, בניו היו גיבורים גדולים ובגלעד הם ליקטו אבני ענק כל אחד מהם לבדו, ושנים מהם הרגו לימים את כל בני שכם. יש לו זכות עצמית בשמירת התורה בין לבן הארמי ולא למד ממעשיו, והקב"ה אומר לו לחזור לארץ כנען! א"כ התמיהה מתחזקת ומתגברת, עולה ויורדת, חודרת חדרים בטרן: יעקב אבינו ממה אתה מפחד?!

משה רבינו, הקב"ה מפציר בו במשך שבועיים שילך לגאול את ישראל, ויקבל עליו עול מלכות. והקב"ה מבטיחו כי אהיה עמך ומשה רבינו מסרב, עד שהקב"ה אומר לו אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם (שמ"ג). ואז משה רבינו מסכים ויוצא למצרים. מספרת לנו התורה ויהי בדרך במלון ויפגשוהו ה' ויבקש המיתו! מלאך שלוח הרגו את משה רבינו, למה? כי התעכב בברית המילה לבנו. ציפורה אשת משה התעשתה, לקחה צור "ותמל את ערלת בנה", אז עזב אותו המלאך! השאלה מתבקשת, הרי "אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם", מי יגאל את עם ישראל?! והרי הקב"ה הבטיח לו "כי אהיה עמך".

אלא כאן אנו למדים שאפילו כשיש הבטחות גדולות, הכל זה בתנאי שאתה לא חוטא, אם אתה חוטא ח"ו אין הבטחות! רואים אנו מזה שאפילו אם

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

לחזור הביתה חלק א'

ילד עקשן, אבל אני זוכרת היטב את כל הפעמים שהעקשנות הזו הובילה אותך להצטיינות ולהישגים מפתיעים. רובי! יש לך כח עקשנות מבורך הטבוע בדמך, ובוודאי כל מה שתרצה ותשאף - תצליח להשיג!

עיניה של האשה היו פעורות בתדהמה, הן כה קשה לה להאמין שתוכל להביע רגשות חיוביים כלפי רובי... אך הרבנית הסבירה, הוסיפה ונתנה דוגמאות למכביר, כיוונה והדגימה כיצד אפשר למצוא גם ברובי נקודות אור, ואותן פשוט להעלות על הכתב. 'תכתבי לו מכתב, כל יום. תחמיאי לו בחום, באהבה, כמעשה אמא לבנה יקירה וגאוותה. את המכתבים הוא כמובן לא יקרא ולא יקבל בכלל, אך את - את זו שתקראי אותם מדי יום ביומו, תקראי שוב ושוב את המכתבים הללו...'

ביום הראשון, נכסס העט עד דק והאם בקושי הצליחה לרשום את שלישיית המילים 'רובי היקר שלי'. רגשותיה הכאובים הציפו אותה, היא התקשתה לכתוב לו, היא לא הייתה מסוגלת להביע יותר מכך, ולפיכך חזרה וקראה רק את שלוש המילים הללו, פעם אחר פעם, שוב ושוב ושוב ושוב. אחרי כמה ימים כבר הוסיפה מחמאה אמיתית מפרי עטה: 'רובי המתוק שלי!'

אני בטוחה שאתה עדיין מחייך לחברים שלך!', חתמה את שמה וקראה את המכתב שוב ושוב... במעטפה חומה גדולה, נערמו המכתבים זה מעל זה, אוצר שלם של ניירת מסעירת לב ונפש, מלב אמא אוהבת, ומתגעגעת, ומצפה לבנה האוהבה הרחוק כל כך. המכתבים הראשונים היו קצרים, אך אחר כך הם הלכו והתארכו, עוד ועוד... המכתבים הללו לא הקלו על נפשה, ההיפך. הם הגבירו את תחושת הכאב, הגדילו את סאת הצער. אך עם זאת, הם הפכו את האכזבה לגעגוע, את התסכול לרצון, ואת הזעם להשתוקקות לראות אותו שוב... כך נמשך הדבר כמה חודשים, מאמצע חודש סבת ועד חודש ניסן. בהגיע חודש ניסן, עם ההכנות הבווערות לחג הפסח, המשיכה האם להקפיד על כתיבת וקריאת מכתב המחמאה היומי לרובי, גם במחיר דקות שיתוק יקרות מההכנות לחג... המשך בשבוע הבא...

ציבורי. מאותו יום רובי ניתק קשר, לא מגיע ולא מבקש, לא רוצה לשמוע ולא רוצה להכיר את המשפחה. פעם בתקופה אנחנו מקבלים דרישת שלום ממסעותיו בעולם הרחב, או ממישהו שראה אותו אי שם בעיר זרה ונידחת, אך הוא לא רוצה כל קשר איתנו, בורח מאתנו כמטחוי קשת...'

'זה קורע לב', הוסיפה האם ושוב פרצה בבכי, 'לא הפסקתי לחשוב עליך, מה קורה אתך, איפה הוא, מה מעשיו ומי דואג לו. זה כאילו נלקחה ממני חתיכת לב ונשלחה אל הבלתי נודע... הבושות כבר לא מעניינות אותי, מה יגידו השכנים זה כבר לא נושא. יש רק נושא אחד, והוא רובי שלנו, ילד פרח שנעלם לנו בין האצבעות, שהחליף באר מים חיים בבורות נשברים של צחנה זוהמה. אני לא עומדת ביגון הזה, מה אוכל לעשות?'

הרב והרבנית האזינו בקשב לדברי האם, לכאב הלב הנורא והמייסר שבצבץ מכל מילה ובקע מכל דמעה. הם ביקשו ממנה לשנות משהו ולהירגע, לשבת בנוחות על הספה ולהשיב את נפשה. רק אחרי כמה דקות, החלה הרבנית בהצעתה המפתיעה:

'אני מציעה שמהיום ואילך מדי יום תנסי למצוא שעת ערב רגועה ותכתבי לו מכתב מרגש ומחמיא...'

'כח הרגש שלנו', אמרה בשיקול דעת ומתוך הבנה, 'הוא כח חזק ביותר, שאיננו מודעים לעוצמתו ויכולותיו. כרגע, הרגש כלפיו קשה מנשוא, הן הכאבי כל כך, התרחק מהוריו מולידיו, והתחושות כלפיו נעות בין זעם לאכזבה, בין צער לתסכול מתמשך. בואו ננסה לשנות דיסקט...'. אמרה הרבנית, ופרשה את ההצעה המהפכנית:

'אני מציעה, שמהיום ואילך, מדי יום ביומו, תנסי למצוא שעת ערב רגועה, ותכתבי לו מכתב מרגש ומחמיא, על הצדדים היפים שבאישיותו. נכון, זה לא קל - הרי דמותו מצטיירת דווקא דרך הצדדים הכאובים והקשים, הרי בבואתו יוצרת תחושה לא נעימה, אך אפשר לנסות להיזכר בחוויות ילדות מעוררות נוסטלגיה, או במידה טובה שטרם חלפה מנפשו...'

האשה הביטה מופתעת, והרבנית המשיכה: 'ואז, פשוט לכתוב לו מכתב. למשל: רובי שלי! אתה נמצא רחוק, אך אני יודעת שבתוכי לבך בוער זיק של געגוע להוריך, לבית בו גדלת. הן היית ילד כה משפחתי, אהוב ואוהב, ואין ספק שזה לא עזב אותך לחלוטין...'

הסיפור הבא, הוא אמיתי לחלוטין למעט שינוי השם המתבקש והבאנו אותו מפי עדי המעשה: היא נקשה על הדלת, נקישות קלות ועדינות, כרוצה ואינה רוצה שהדלת תיפתח. היא רוצה שהדלת תיפתח, כדי שתוכל לפרוק, לשחרר, לפתוח את סגור לבה. אבל היא גם לא רוצה, כי הפחד לחשוף ולהיחשף, לבטא במילים את אשר קרה ולפרוש את התמונה המלאה, הפחד הזה עדיין כאן, משתק אותה כמעט לחלוטין.

דלת הבית נפתחה, ובעלת הבית קידמה את פני האורחת בחיוך. הלא ביתה פתוח בדיוק למטרה זו, היא רגילה באורחים שבאים לשפוך את ליבם, להשיח את אשר על נפשם, לבקש עצה ותושיה במגוון נושאים. האורחת של הערב נראתה בדיוק כזאת, נסערת, מטולטלת, נרגשת ומודאגת כאחד. גם הרב, הוא הרב אהרן דוד ניישטאדט שליט"א, רבה של קהילת 'קהל חסידים' בשכונת נווה יעקב בירושלים, הוועק מיד. מתח החשמל באויר זעק שסיפור חיים מסעיר במיוחד עומד להיחשף עכשיו, וזה מספיק חשוב כדי לעצור את כל העיסוקים הבווערים. הרוח החורפית הירושלמית שרקה בעוז מבחוץ, גיצי הברד הלמו על החלונות בכל הכח, ובבית פנימה, על ידי תנור מוסק וכוסות תה מהבילות, פתחה האשה וסיפרה:

'היום זה שנתיים, שנתיים מאותו יום', היא אמרה, כאילו מובן מאליו במי ובמה מדובר 'הערב ימלאו שנתיים, מהערב הראשון בו רובי שלנו לא חזר הביתה, בחר לעצמו מקומות אחרים לנהל את חייו', זה כל מה שהצליחה לומר, עד שהתייפחה בבכי נסעה אחרי כמה דקות, משנרגעה קמעא, הצליחה לספר את הדברים לאשורים: 'רובי היה ילד מצטיין, הפרח של הבית שלנו. לא יודעת מה קרה לו, בשלב מסוים הוא פרק את עול המסגרת הלימודית, חיפש לעצמו עיסוקים אחרים... האוריה בבית הפכה לכאובה ומתוחה, ראינו את הילד קמל מול עינינו ואין לאל ידינו להושיע...! היא ניגבה דמעה סוררת, נשכה שפתיים בכאב והמשיכה -

'ואז, אחרי שההידרדרות נמשכה ברצף כמה חודשים, הגיע הערב הזה, ט"ו בטבת תשס"ב. היה קר, חורפי מבחוץ וקפוא מבפנים... כי זה היה הערב בו רובי לא חזר הביתה, לא חזר... חיכינו לו ערים, ניסינו להבין מה קרה, היינו רגילים שהוא חוזר בשעות מאוחרות, אבל רק לקראת שתיים בלילה הוא התקשר וביקש שלא נדאג כי טוב לו, והוא לא מתכנן לחזור, ורגע אחר כך הוא ניתק את השיחה'. 'ניסינו לחזור לאותו מספר, אך היה זה טלפון

לשמיעת שיעורי הרב קובלסקי בדרך היומי ובנושאים שונים
חיינו לקול הלשון: 073-295-1342

רוצים לחוות שבת מיוחדת של פעם בחיים?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחנית עם הרב"ג דניאל זר ובחורי הישיבה

ארוחות שף • תפילות מרוממות • חדרים ממוזגים

לפרטים נוספים חייגו
03-570-12-12
* מתאים לנחורים בגילאי 16-23

פרשת שבוע

הרב אליהו רוסתמי

זהירות כלב נושך

"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו, ארצה שער שדה אדום". (בראשית ל"ד)

יעקב אבינו חוזר מהנסינות של לבן, ובדרכו הוא שולח מלאכים אל עשו אחיו. האם נכון היה לעשות כן או לא. במדרש יש ביקורת על זה שנאמר "אוחז באזני כלב מתעבר על ריב לא לו", יש כלב רוטיילר שישן על המדרכה ואדם בא ומדגדג לו באוזן, הוא מומין לעצמו בים (נשיכה), בשביל מה להעיר את הכלב, ומאידך יש אומרים שיעקב אבינו ידע שהכלב לא כל כך ישן.

בפרשת ויצא כתוב שאלקים נגלה ללבן בחלום ומזוהיר "השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע", ולבן אומר ליעקב "יש לאל ידי לעשות עמכם רע, ואלקי אביכם אמר אלי לאמה, השמר לך מִדָּבָר עִם יעקב מטוב ועד רע", מהפסוק הזה הבין יעקב שעשו התעורר, כי לבן אומר ליעקב שאלקים הבין מנע ממני לטפל בך, אבל אל תדאג "יש לאל ידי לעשות", המילה לעשות נחלק אותה לעשו-ת' (גימטריא 400) כלומר אני אדאג שעשו יקפוץ עליך עם 400 איש!

במדרש רבה ישנו גילוי למכתב מרגש "עד דמעות" ששולח לבן לעשו "לכבוד אחיני הדגול עשו, עכשיו אני מבין את הכאב שלך על העקיצה שעקץ אותך יעקב, עשרים שנה שיקמתי וטיפחתי את אחיך, ועקץ אותי וברח עם בנותי וכל הרכוש שלי, אני כולי מודה אתך, אני מנוע מלטפל ביעקב אבל אני סומך עליך שתסיים את המשימה על הצד הטוב ביותר, מדודך לבן", איזה נוכל לבן, גדול הקרימינלים והפושעים של המזרח התיכון!

"וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו" וכו' מה פירוש אל עשו אחיו, וכי היה לו עוד אחים, ולמה אומר עשו אחיו, אלא יעקב ביקש מהמלאכים תבדוק לי אם עשו מתנהג אתי כמו אח או שהוא נשאר עשו ולכן רש"י מפרש מלאכים ממש.

ולכאורה למה היה צריך יעקב אבינו להטריד מלאכי עליון למשימה, וכי לא יכל לשלוח כמה חיילים בני אדם, אלא יעקב ידע שעשו יכול לחסל אותם והתשובה לא תגיע. ועשו יכל גם להעמיד פנים בפני השליחים שהוא אוהב את יעקב אבל בתוכו זומם לרצוח, ולכן שלח מלאכים ממש.

ובמדרש כתוב כשהמלאכים תפסו את עשו והרביצו לו מכות נמרצות סטירות ומהלומות, ועשו התחיל לצעוק ואמר "אל תגעו בי אני הנכד של אברהם", אמרו לו מי זה אברהם, תשתוק, ונתנו לו עוד מכות, אמר להם "אבא שלי זה יצחק", אמרו לו מי זה יצחק, והמשיכו להכותו, אמר להם "אבל אח שלי זה יעקב הצדיק", אמרו לו למה לא אמרת שאתה אח של יעקב, והניחו לו. אנחנו לא מכירים את אברהם ויצחק, היית אומר מהתחלה אני אח של יעקב והיינו מניחים לך.

לעשו היה ראש מבריק, הבעיה שלו היתה שהלב היה יותר גדול מהמח שלו. יש בעולם הרבה אנשים שהם מבריקים וחכמים ונבונים אבל הלב התשוקות והחשקים התאוות והדחפים כובשים להם את המח. אם עשו היה כובש את התאוות, היו לנו ארבעה אבות אברהם יצחק יעקב ועשו.

הרב רועי גנון

פינת ההלכה

נטילת ידיים שחרית

א. הגמרא במסכת שבת (דף קח עמוד ב') אמר רבי מונא "יד לעין תיקצץ יד לחוטם תיקצץ יד לפה תיקצץ יד לאוזן תיקצץ", ופירש רש"י שנוח לאדם אילו היתה ידו נקצצת מאשר תיגע ידו בעיניו או בחוטמא או בפיו או באזנו קודם נטילת ידיים, כיוון שרווח הרעה שורה על ידיו וגורמת לעיוורון אם נוגע בעיניו לפני שנטל, או שגורמת להיות חרש אם נגע באזניו וכו', ולכן אין לגעת בעיניים או באוזניים או באף או בפיו קודם שנטל ידיו.

ב. יש אומרים שמה שאסור לגעת בידיו באברים אלו קודם נטילת ידיים שחרית זה רק שנוגע באבריו מבפנים, היינו כגון שמכניס ידו לתוך עיניו, או לתוך אזנו או אפו, אבל אם מעביר את ידיו מבחוץ אין בזה שום איסור, אולם יש חולקים וסוברים שגם באברים אלו אם נוגע מבחוץ אין להעביר את ידיו, להלכה לכתחילה טוב לחוש לפוסקים שאומרים שאין להעביר את ידיו קודם שנטל ידיו שחרית על אבריו אפילו מבחוץ, אולם במקום צורך יש לסמוך על המקילים.

ג. אם נוגע באברים אלו באמצעות בגד מותר לעשות כן לכתחילה אע"פ שעדין לא נטל ידיו, כיוון שאינו נוגע ישירות באברים אלא יש בגד שמפריע.

ד. הקם משנתו באמצע הלילה ורוצה לשתות, ואינו יכול ליטול ידיים, יוכל לשפשף את ידיו במידי דמנקי, היינו או באבן או בקיר או במפה או בבגדיו, ואחר כך יברך על השתיה ברכת הנהנין, ויזהר שלא יגע בידיו במשקה אלא רק בכלי מבחוץ.

לענות דברים שבקדושה קודם נטילת ידיים שחרית

א. אם שמע דברים שבקדושה קודם שנטל ידיו שחרית, כגון קדיש או קדושה או ברכה או ברכו, ימהר לשפשף את ידיו במידי דמנקי ויענה לדברים שבקדושה, והוא הדין אם התעורר באמצע הלילה ושמע קול רעמים או שראה ברקים, ישפשף ידיו במידי דמנקי ויברך מיד (שהרי צריך לברך על הברק או הרעם בתוך כדי דיבור דהיינו כשניה וחצי).

ב. הקם משנתו באמצע הלילה ובדעת לחזור לישון, מעיקר הדין מותר להרהר בדבריתורה בלא שיטול ידיו שחרית, אולם ישפשף ידיו קודם במידי דמנקי, ואם אין דעתו לחזור לישון נכון שיטול ידיו תחילה קודם שיהרהר בדבריתורה, והמחמיר ליטול ידיו בכל ענין קודם שיהרהר בדבריתורה תבוא עליו ברכה.

לגעת במאכלים קודם נטילת ידיים

א. יש להיזהר שלא לגעת במאכלים ובמשקים קודם שנטל ידיו שחרית, ויש להיזהר בזה גם אצל ילדים קטנים שיטלו את ידיהם קודם שיגעו בדבר מאכל או משקה, ומי שלא נטל ידיו שחרית ונגע במאכל או משקה מעיקר הדין אין אותו מאכל או משקה נאסרים, והמחמיר במקום שאין הפסד מרובה תבוא עליו ברכה, ואם אותו מאכל שנוגע בו לפני שנטל ידיו שחרית אפשר לשוטפו כגון פירות או ירקות, ישטוף את אותו מאכל שלוש פעמים, ולאחר מכן אין להחמיר בזה כלל ויכול לאוכלו.

ב. מי שנטל ידיו שחרית אלא שלא נטל אותם כמו שצריך, לא נאסרו המאכל או המשקה, ולכן מותר לקנות לחם או שאר דברים, אפילו שיש חשש שמא העובדים לא נטלו ידם שחרית כראוי, כיוון שסוף סוף הם רחצו את ידיהם בבוקר ולכן המאכל או המשקה מותרים באכילה.

ג. אם נגע גוי בדבר מאכל או משקה, מותר לאכול את הדבר אפילו לכתחילה.

ד. יש להיזהר כאשר לוקח את הכלי עם המים ליטול בו ידיו לשחרית, שלא יכניס את ידיו למים קודם שנטל את ידיו, כיוון שעל ידיו של האדם רוח רעה ובנגיעתו במים הללו הוא מטמא אותם, ולכן אם הכניס את ידיו לא יטול בהם אלא יקח מים אחרים, ואם אין לו אלא מים אלו, יטול ידיו ממים הללו אבל לא יברך "על נטילת ידיים", ואם מוצא מים אחרים לאחר מכן יטול מהם בלא ברכה, וכל זה דווקא בנטילת ידיים של הקימה בבוקר מהשינה, אולם אם היה בבית הכסא ואחר שיצא נגע במים קודם שנטל ידיו לצאתו מבית הכסא, יכול ליטול ידיו ממים אלו.

ה. מי שנטל ידיו כראוי, ולאחר מכן נגע בידיו של אדם שלא נטל ידיו שחרית, ראוי ונכון שיחזור ויטול את ידיו שוב בלא ברכה.

ו. אם בא אדם ליטול ידי חברו לנטילת ידיים שחרית צריך שיטול את ידיו תחילה ורק אחר כך יכול ליטול את ידי חברו, ומכל מקום האיסור הוא כאשר יוצק בפועל על ידי חברו, אבל אם רק מביא לו מים וחברו נוטל בעצמו מותר לעשות כן.

ז. גוי או אשה נידה (ואין הבדל בין אם זה אשתו או אשה אחרת) לא יצקו נטילת ידיים של שחרית על ידיו, ודווקא שיוצקים על ידיו אבל אם רק הביאו לו את המים והוא נוטל בעצמו מותר לעשות כן.

מיכן פצח בניגון "וראה בנים" ויצא בריקוד סוחר ברחובות קרית ספר. למחרת כבר היה מיודענו על מטוס לפלורידה, משם המשיך בהפלגה לפנמה, ולאחר מיכן אל... האיים הקריביים, שם שכן לו אותו רופא ממציא השיטה המופלאה.

אחר הנסיעה המתישה, לא הניח פניו שנת לעיניו ולעפעפיו תנומה, חיש מהר שם פעמיו אל המטרה שלשמה הגיע עד הנה. 'טקסי' 'טקסי' קרא למונית שחלפה לידו. הנהג עצר ושאל: להיכן אתה צריך? לרופא המופלא, השיב. אי אי אי ספק האיש במכונית את ידיו באנחה, והוסיף: הפסדת את המועד הוא 'הלך', לפני שעה'. להיכן? שאל פניו, אני אגיע אליו לכל מקום בעולם 'אנא ממך אמור לי'. אינך מבין 'הלך' 'הלך' לבית עולמו, נדא מת, מסכן היה רק בן 40, ספתא ש'לי ע"ה היתה אומרת שאת הטובים הוא לוקח אליו' סיים נהג המונית, שמח על ההזדמנות להוכיח את 'פקחותו' הרבה.

דמעות הציפו את עיניו של פנחס, וטורח הדרך היחל נותן בו את אותותיו. 'הלו' 'הלו' צעק הנהג, מה קורה איתך, אומרים אתם היהודים חכמים, תחשוב בהגיון, אם הוא מת אז כנראה לא היה לו שום שיטה והכל אחיזת עיניים אחת גדולה 'אה?' תמיד ידעתי שאני גאון, החמיא לעצמו.

אינך מבין אמר פניו, יתכן שהיתה בידו שיטה אך הוא לא יישם אותה למעשה.

התורה לימדה אותנו שיטה איך לבנות ולהיבנות, חז"ל הם גם חכמי הנפש הגדולים בהסטוריה כולה, כל שיטות יון וכו', ובנוסף הוגי הדעות של כל הזמנים עברו תהפוכות רבות מאז ועד היום, אך "תורת ה' תמימה" (תהילים יט, ח) לאז ולדורות דברים שלא נס ליחם, ואף נוסו על מליארדי בני אנוש במרוצת הדורות, אמנם לא תמיד נוכל למצוא משנה סדורה בכל שאלה, לזה עמד הקב"ה ושתל את הצדיקים בכל דור ודור (יומא לח:;) בכד להורות דעה ושמועה.

נזכור ונדע כי התורה וחכמינו ז"ל אמרו את דבריהם לנצח, והשיטה היא מופלאה וברת ביצוע רק צריך ליישם.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתרי ישיבת אור דוד
למנוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

שיטה בדוקה ולא מנוסה!

אחת הדברים המעסיקים ביותר את אנשי הרוח ובעלי הרצון להתקדם ולהתייעל בעולם פוסט מודרני כשלנו, היא הדרך המצעידה ומובילה להצלחה ושינוי, כל יום חדשים לבקרים אנו שומעים על שיטה חדשה, המתיימרת להיות זאת שתביא את האדם לייעדים והמטרות שהציב לעצמו.

למעשה שני פרטים עיקריים יהיו אלו שיהוו עבורנו פרמטר מדויק לבחינת אותה שיטה, והם: א. הבנת הנפש ותהלוכותיה, דהיינו האם ממציא השיטה בקי בכל מכמניה? ב. נצטרך לחזות באנשים שהתנסו בה, לא חודש ולא חודשיים לא שנה ולא שנתיים, כי אם מספר דורות, בל נשכח כי אותו בעל הבית שלפני 200 שנה חמד סוס ועגלה משובחים, זהו אותו אדם היושב בינינו וחולם על מרצדס, האדם באשר הוא אדם לא השתנה, העולם התכסה בבגדים אחרים והחיים עטו צורה אחרת, ומה שנאמר אז צריך להיות שייך גם היום, וזהו החלק החשוב, הישום של השיטה בשטח, שאינו מסתכם בספר עב כרס, המבאר איך להיות בן תמותה וילוד אישה עם כנפיים של מלאך ולהצליח, אומנם בחלקה המעשי של השיטה בשטח היא אינה ברת ביצוע כלל לטווח ארוך. ברצוני לחלוק איתכם את המעשה הבא...

כרזה קטנה בעיתון "פרסום נאמן" צדה את עינו של פניו גוטמאכר, "המאכר של קרית ספר" כך כינוהו חבריו. וכך היה תוכן המודעה 'פותחה שיטה בדוקה (ולא מנוסה) יחידה במינה, המבטיחה אורך חיים מופלג לעושיה, במחיר זעיר ומאמץ פעוט תוכל גם אתה לזכות לברכת "מספר ימין אמלא" "למען יאריכון ימין" ולברכת "וראה בנים לבניך" וללמוד תורה בנחת עם הנין של הנין של נינך!'

לפני לקח מספר שניות בכדי לעכל את הדברים האמורים, לאחר

איך נרשמים להיות מפיצים

מתקשרים
למוסדות אור דוד

נרשמים להיות
חלק מהמפיצים

ומקבלים את
העלון עד הבית

מעכשיו בכל שבוע זה קבוע

מעכשיו גם אתה יכול להפיץ את
העלון בבית הכנסת שלך כל שבוע

03-5701212